

Set anarquistes

Diu un parent meu que el que més li empenya dels anarquistes és que quasi sempre tenen raó. A mi em passa una cosa semblant. Mira que els trobo pesats, tot el dia tornant a la revolució del 36 i a les rutes maquis, i que m'empenyo cada cop que tracten amb molta més bel·ligerància el nacionalisme català que l'espanyol. I mira que moltes de les seves campanyes i accions les trobo inútils o fins i tot contraproduents, i que massa sovint les seves actituds i iniciatives em semblen sectàries i d'autoconsum (tot i que d'això, ben mirat, no en tenen l'exclusiva…). Però, noi, no ho puc evitar, m'agrada la radicalitat amb què defensen dos conceptes que entenen -i entenc- inseparables: llibertat i justícia social. Per això estic convençut que sigui el que sigui que hagin fet o pretès fer (si és que han fet o pretès fer res) els set anarquistes detinguts a mitjans de desembre, em semblarà ben poca cosa al costat de les injustícies i opressions que pretenien combatre.

El pitjor del cas, però, és que a hores d'ara encara ni tan sols sabem per què coi són a la presó -a Soto del Real, prop de Madrid- aquestes set persones entre les quals hi ha dues noies vinculades a Manresa, una perquè hi vivia des de feia poc i l'altra perquè hi ha nascut i viscut la major part de la seva vida. No sabem de què se les acusa, més enllà de l'etiqueta genèrica i tramposa de «terrorisme anarquista». No sabem quins delictes se suposa que han fet o pretenien fer i, el que és pitjor, tampoc ho saben elles, ni el seus advocats, ni les seves famílies. I no ho sabem perquè els Mossos d'Esquadra i la Conselleria d'Interior, que és qui va iniciar l'operació i qui la manté oberta, es nega obstinadament a aixecar el secret de sumari. L'arbitrarietat amb què se'ls ha arrestat i aplicat l'anomenada legislació antiterrorista -expressament pensada per permetre la vulneració dels drets dels detinguts- i la desproporció evident entre les acusacions (desconegudes) i les mesures preventives (presó incondicional) no ens deixen altre remei que arribar a la conclusió que darrere de tot plegat hi ha la mal dissimulada voluntat del poder judicial i polític d'atemorir-nos, de deixar clar qui mana, de tornar-nos a recordar qui deté el monopoli de la violència. En aquest sentit, fonts policials ja van insinuar que l'objectiu de l'operació Pandora (així en diuen) podria ser preventiu. I és cert, però no tant per prevenir accions concretes que suposadament estiguessin preparant els detinguts o el seu cercle polític i personal més proper, sinó en un sentit molt més ampli i general, amb la intenció d'espantar i paraitzar a tots aquells col·lectius, sectors i persones disposats a plantar cara al desastre social que estem vivint. I és per això que la solidaritat amb aquests set anarquistes no és tampoc unidireccional. Més que solidaritat és, de fet, autodefensa.